

havde endnu ikke tygget helt færdig, og der stod en meget kendelig Os af Ostebrød omkring ham. Per gik straks løs paa Sagen, nævnte den Sum, han ønskede at laane, gjorde Rede for sine Fremtidsudsigter og for den Sikkerhed, han kunde stille, og tilbød desuden, da denne indskrænkede sig til hans to Patenter, at livsforsikre sig for et Beløb, der svarede til Laanets Størrelse. Hr. Søndergaard svarede ingenting. Han sad i en Armstol ved Skrivebordet, og nu, da Per saa ham fuldt belyst ved Lampen, gjorde han ikke længer et saa fordelagtigt Indtryk. Ud af et rødplettet Ansigt med store, svampede Kinder væltede et Par gullige Øjne, der havde et højest ubehageligt, stift og nærgaaende Blik. Saa havde han aabenbart ogsaa spist vel rigeligt til Aften. Hvert Øjeblik hoppede hans runde Mave i Vejret under kraftige Opstød, som han ikke gjorde sig ringeste Umage for at skjule.

Imidlertid opfattede Per hans Tavshed som et godt Tegn og gav sig til at spørge om Laanebetingelserne. Men i Stedet for at svare derpaa spurgte den anden ham, hvilke Kavtationer han kunde møde med.

„Kavtationer? Forlanges der Kavtation?“

Hr. Søndergaard mødte Pers Overraskelse med et vantro Smil.

„Naa, saa det har De kanske ikke tænkt paa? Ja, nogen Sikkerhed skulde man dog gerne have. Og naar De har saa gode Udsigter, som De siger, saa kan det vel heller ikke være svært for Dem at skaffe et Navn eller to. — Hvormeget var det, De sagde, De ønskede at laane?“

„Tusinde Kroner.“

„Og for hvor lang Tid?“

„Jeg havde tænkt mig et Aar. Inden den Tid haaber jeg ganske sikkert at kunne tilbagebetale baade Summen og de paa-løbende Renter.“

„Ja se, Renterne afdrages nu forud,“ sagde Hr. Søndergaard henkastende og tog i det samme en stor Bog, der laa paa Skrivebordet. Det var Københavns Vejviser.

Den lille Pige, der havde lukket op for Per, var imidlertid kommen ind i Stuen med en Dukke i Favnen. Hun havde et Øjeblik staaet lænet op ad Faderen, der med Stolthed havde ladet